Ч. 277. Второк 9 (22) грудня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавемана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Делеґаций. — Жидівска більша посїлість на Буковині а вибори. — Несподіванка папи Льва XIII. — З Сербії. — Росия а Японія.)

Австрийска Делеґация відбула в суботу по полудни послїдне засїданє. Президент др. Ґавч подав делеґатам до відомости цїсарску подяку за сочувство з причини смерти архікн. Кльотильди; відтак залагоджено порядок дневний, а то, принято до відомости угорске нунциюм, сконстатовано згідність ухвал обох Делеґаций в справі провізориї спільного буджету і ухвалено провізорию в третім читаню. Президент закрив відтак засїданє, пожелавши делеґатам веселих сьвят і заявив, що о речинци слїдуючого засїданя повідомить їх письменно.

Підчас принятя австрийскої Делеґациї у Є Вел. Цїсаря розмавляв монарх між иншими також з послом Николаєм Васильком і сказав до него: „Ви не є перший раз делеґатом. Тепер я собі на вас пригадую. Ви є також в соймі. Сего року були там наради дуже бурливі. На Буковині не були до того привичавні.“ Посол Н. Василько: „Так є, Ваше Величество, сойм мусїв навіть бути перед часом відрочений, не полагодивши найважнїйших краєвих справ!“ На то запитав ся Є. Вел. Цїсар: Здасть ся, що то ходило більше о личні афери?“ (При тім Цїсар усьміхнув ся). — Н. Василько: „Так є, Ваше Величество, й на жаль більшість ізза одної такої личної афери спричинила навіть відрочене сойму, хоч перешкоджене того лежало в руці предсїдателя краєвого маршалка. Ми, меншість, всього трібували, аби полагодити краєві потреби. Тепер сподїємо ся по нових виборах, що вийдемо до сойму яко більшість і що тодї запанують в нїм спокійні відносини. Дуже вдячні є ми Вашому Величеству за зміну президиї краєвої. Всї сторонництва, ба навіть ціле населене носять сегодня вже теперішного краєвого президента князя Гогенльогого на руках. Край дуже богато надїє ся з его дїяльности“. Цїсар: „Так є, его всюди дуже хвалять. Він є дуже здібний муж“.

Замітну для буковиньских відносин звістку подає віденьска Zeit з Черновець. До згаданої ґазети доносять іменно, що жидівскі властителї більших посїлостий на Буковині рішили ся взяти участь в надходячих виборах і в тій цїли відбули дня 14 с. м. нараду, в котрій обговорювали справу виборів. В тих зборах взяло участь 30 властителїв більшої посїлости на 40 запрошених, а прочі надїслали свое оправданє. На зборах сконстатовано насамперед, що жидівскі властителї більшої посїлости не брали доси участи навіть в активнім праві вибору; тепер же треба утворити орґанізацию, котра би їм дала можність виступити яко чинник політичний. В тій цїли вибрано комітет зложений з 7 членів. Наконець висказали зібрані свое вотум довіря бар. Юрі Васильковн, котрий, як звістно, виступив з румуньского клюбу по причині афери Николая Василька з Фльондором.

Папа Лев XIII. зробив кардиналам велику несподіванку. Ще за житя папи, на довший час перед смертию кардинали знайшли ся в клопотї, позаяк в касї показало ся скупо гроший. По смерти папи спадщина по нїм не виказала також нїчого незвичайного. Аж ось перед кількома днями — як доносять римскі ґазети — явили ся у папи Пія Х. кардинали Ґотті і пралат Марцолїні і передали папі 40 міліонів в італіяньскій ренті. Кардинал Ґотті сказав при тім, що папа Лев XIII. на короткий час перед смертию віддав ему ту суму і розпорядив, щоби Ґотті, коли стане папою, задержав ту суму, в противнім же случаю, щоби віддав єї новому папі перед кінцем пятого місяця по смерти Льва XIII., але щоби аж до того часу нїкому ані слївцем о тім не згадав. Ґотті сповнив волю помершого папи. Здає ся, що внаслїдок якоїсь дальшої інформациї кард. Ґотті знайдено в бібліотецї поза старими книжками схованих більше як 9 міліонів лїрів в золотї і паперах. — Яку цїль мав папа Лев XIII. в тім таєню гроший — коли взагалї ціла ся історня єсть дїйстно правдива — годї знати; можна хиба здогадувати ся, що покійник знаючи слабу сторону чоловіка, хотїв заздалегідь недопустити до того, щоби так величезна сума не дала може причину до довгої борби при виборі. З другої же сторони видко, що папа Лев XIII. був майже певний того, що его наслїдником стане кард. Ґотті.

З Бїлграду доносять, що в тамошних правительственних і двірских кругах сподївали ся острого виступленя ґр. Ґолуховского против

ПЕППІНЕЛЛЬО.

(З анґлїйского — Черльса Ґранта).

(Конець).

— Запитай его, чи его мати знає, що він утїк — говорить один з моряків майже незрозумілою бесїдою, яку дївчина перекладає на неапольский говор, а відтак знов толкує відповідь.

— Не маю нї матери нї вітця.

— З чого жиєш?

— З чого можу, що лучить ся.

— Може пійшов би з нами на корабель, зробимо з него чоловіка.

— А щож тоді стане ся з моїми сестрами?

— Ти маєш сестри? Кілько?

— Чотири; одна рік старша від мене, а три молодші і нїхто під сонцем не дбає про них, крім мене.

На гадку, що той малий волоцюга єсть вітцем родини, настає загальний сьміх. Нї одна з дївчат не вірить тому оповіданю; однако коли би котрий з моряків спитав єї, кожда сказала би, що то не лише правда, але що она сама знає добре відносини родини.

— Очивидно, що то безлична лож, але то нїчого не вадить — говорить моряк, кидаючи хлопцеви два сольди; инші ідуть за его примірои.

Пеппінельло збирає свої скарби і чує, що тепер прийшов час забирати ся. Однако добре знає, що під сходами з патиком в руцї жде господиня, вибе его, відбере ему всьо, навіть ранїшний заробок і викине за двері. Дївчата при столї знають то також добре, так як він. Одна встає, дає ему знак рукою і іде до дверий. Пеппінельло кланяє ся мовчки зібраним і поволи поступає за нею. Через кухню веде его за руку і аж коло дверий говорить ему:

— Тепер утїкай, урвителю, утїкай!

Пеппінельло лиш одну хвильку задержує ся, аби дївчину поцїлувати в руку, відтак іде за єї радою. Ще хвилю чує за собою сварливий голос розлюченої господинї.

Скоро лиш досить віддалив ся від гостинницї, виймає ізза пазухи кусник хлїба і лакомо его їсть, ідучи до улички, де жив его отець. По дорозї стрічає хлопця, товариша по званю, що сидячи на сходах перед каменицею, поживлює ся головою сирої капусти і цебулею. Для навязаня розмови робить Пеппінельло чемну замітку, що капуста не видаєсь ему сьвіжою. Властитель гудженої ярини відповідає, що нинї рано сам вирвав єї в огородї свого стрия і дуже жалує бідних хлопців, що на обід мають лише сухий хлїб. Починає ся голосна суперечка, доводяча по пятьох мінутах до заміни кусника капусти і цебулї за дрібку хлїба. Тепер кождий з хлопців хвалить одержану від товариша страву так само пристрасно, як перед хвилею гудив єї і чує, що давно не мав такої доброї їдї. Чужий хлопець описує відтак яркими красками огород стрия, що єсть певне найкрасшою посїлостию, якою тїшив ся коли небудь здичілий старий парубок, котрого одинокою слабою стороною єсть безмежна любов до братанича.

Пеппінельло має свое личне пересьвідчене о єствованю того земского раю, однако він надто чемний, аби его голосно висказувати. Отже оповідає, як перед двома роками его отець ввїхав на море, як гадали, що він найшов смерть в филях, носили по нїм жалобу і як саме нинї рано тїтка одержала лист від вітця, в котрім пише, що оженив ся з богатою вдовою в Палермо і наміряє за кілька тижднів повернути до Неаполю.

виновників революциї в червни. За то з радостию принято слова, завіряючі Сербію о прихильности Австро-Угорщини для неї.

Ґазета „Штампа“ доносить, що перший ад'ютант короля Петра, полковник Дамян Петрович, один з головних участників ворохобні, наміряє вже в найблизшім часї виступити з войска. Колиб тота вість оправдала ся, то Петрович дав би тим добрий примір своїм товаришам, котрі тепер держать короля в своїх руках і через то не допускають, щоби межи королем, а заграничними дипльоматами завели ся нормальні відносини.

Köln. Ztg. доносить, що Росия готова була признати протекторат Японії в Кореї і вплив єї на полїтику Кореї, але жадала за то призволеня на установлене двох войскових точок для охорони своєї лїнії зелїзничої Владивосток-Порт Артур. Японія відкинула то предложене. Тим часом вел. кн. Александер Николаєвич внаслїдок браку достаточних доків для направи російских кораблїв у всхідній Азиї заявив ся проти війни. Так само і цар єсть противний війнї. Ґр. Лямсдорф має ще надію, що єму удасть ся осягнути порозуминє.

Новинки.

Львів дня 21-го грудня 1903.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий виїхав в пятницю в ночи до Давос в Швайцариї, на похорон свого шурина ґр. Ів. Тишкевича, що помер там онодґи в 36-ім роцї житя.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практикантів будівництва: Стан. Тілля, Фр. Гузякевича, Володисл. Гайцмана, Альфр. Роєвского, Павла Кживорончку, Ант. Новаковского, Леон. Квака, Меч. Марка, Стан. Мельхерта, Ром. Маковского, Ад. Семковского і Вікт. Пірґо та окінчених слухачів політехніки: Мар. Гайцмана і Кар. Морава ад'юнктами будівництва в галицкій державній службі будівничій. — Старшими почтовими офицiялами іменовані: Ал. Шрайбер в Бережанах, Володисл. Новосельский в Кракові, Ем. Явецкий у Львові, Зен. Вайнґартен у Львові, Бр. Бжезиньский в Золочеві, Ант. Лочкевич у Львові, Леоп. Лаґош в Тарнові, Юл. Петрушевич у Львові, Іґн. Прінц в Стрию і Стан. Стечковский в Кракові, а старший почтовий офиціял і контрольор каси Йосиф Фрітц перенесений з Тернополя до Кракова.

— **Побір податків.** З виказів податків за час від 5-го січня с. р. до кінця вересня показує ся, що чистий дохід в тім часї з безпосередних податків виносив 198,756.000 кор. або о 4,434.000 корон більше, як в тім часї минувшого року. Дохід з податків посередних виносив 463 мілїонів корон.

— **Курс кутя коний.** Заряд школи кутя коний при Академії ветеринарийі у Львові подає до відомости, що перший 6-місячний курс в р. 1904 розпічне ся дня 1 січня і буде тревати до кінця червня 1904. Ковальскі челядники, що хотять записати ся на той курс, мають лично зголосити ся до кінця місяця грудня в канцеляриї школи (ул. Кохановского ч. 33) і предложити: 1. сьвідоцтво окінченої з добрим поступом школи народної, 2. сьвідоцтво визволеня і 3. сьвідоцтво відбутої бодай 2-лїтної практики челядничої.

— **Доходи з галицких зелїзниць.** Із звіту краєвого бюра зелїзничого показує ся, що доходи з галицких льокальних зелїзниць заєдно зростають. В часї від 1 січня до кінця вересня с. р., виносила сума доходів з тих зелїзниць 1,167.000 кор., отже о 245.788 кор. більше, як в 1902 р. Супротив сего можна надіяти ся, що будова нових зелїзничих лїний поступить скорше наперед, бо отвирає ся нове жерело субвенций на ті підприємства, в часї, коли краєві фонди майже вичерпали ся. Як звістно, по послїдній соймовій ухвалї в справі краєвої ґарантиї для зелїзниці Львів-Підгайцї в квотї двох мілїонів корон і для зелїзниці Тернопіль-Збараж в котї 600.000 кор., краєві фонди призначені на зелїзниції змалїли до 1,190.000 кор. З тої суми оден мілїон корон творить резерву на непередвиджені всякі видатки, а лише квота 191.000 кор. лишила ся на властиву цїль. Узисканий дохід на зелїзницях являє ся дуже потїшаючою несподїванкою для краєвої зелїзничої господарки, бо підносить диспозицийний капітал відразу в троє.

— **Новий уряд почтовий.** З днем 1 січня 1904 р. війде в житє уряд почтовий в місцевости Климківка, в сяніцкім повітї, зі звичайним обсягом дїяльности. Округ доручень нового уряду почтового будуть становити громади Климківка і Вілька.

Огнї. В Рихтичах під Дрогобичем вибух огонь дня 3-го с. м. в стайни господаря Стан. Очкося і знищив дві загороди. Погорільцї були обезпечені на 800 корон. В часї гашеня пожару попік ся Очкось так тяжко, що мусї и єго відвезти до шпиталю в Дрогобичи. Причиною пожару було то, що дїти Очкося бавили ся сїрниками в стайни.

— **Значна згуба.** Юда Мер, пахтяр з Богданівки, згубив вчера вечером мошонку на грощі, в котрій було 800 корон банкнотами.

— **Сила огню.** З Золочева пишуть: Від страшного пожару в Золочеві минуло вже три місяцї. Сими днями очищували пивницю погорівшого дому при вході до ринку. Коли розгорнули сьмітє, що наповнювало пивницю — вибух огонь, що видко таїв ся в тім сьмітю і треба було покликати пожарну сторожу, щоби угасила огонь.

— **Викопалини.** Недалеко місточка Натот на Угорщинї відкрито недавно развалини римского міста Цімбріяна. Доси відкопано решітки кількох поганьских храмів і римску лазню. Найдено множество глиняної посуди, золоті монети і кілька добре удержаних кістяків Римлян.

— **Сьміла крадіж.** З Будапешту телеграфують: В угорскій місцевости Шатуралія Уйгель допущено ся вчера крадежи в фабрицї коняку, котра належить до львівского купця Фридриха Шляйхера. Злодїї закрали ся в ночи до фабрики, відшрубовали касу зелїзну, в котрій були цїнні папери, книжки і 500 корон готівкою, забрали касу і утїкли. Погоня вислана полїциєю і жиндармериєю за злочинцями, була безуспішна, однако найшла в лїсї в снїгу розбиту касу. Цїнні папери і касові книжки найдено в цїлости, готівку злочинцї забрали з собою.

Крадіж дзвона. З Риму доносять, що сими днями в церкві сьв. Косми і Дамiяна украли невислїджені доси злодії дзвін церковний з дзвiницї. Підозрінє паде на мулярів, котрі з порученя мінїстерства просьвіти працювали коло церкви на Forum Romanum.

ЧУДАК.

(З француского — П. Марґерітта).

— Якже там нинї? — кинув пан Дері питанє свому приятелеви Льорсатови, що переходив попри нотарияльне бюро поспішним ходом, не поглянувши навіть на золочений герб державний над дверми, нї на нотаря, що в камізольцї і патинках, в легкій шапочцї на голові, відпочивав як звичайно на порозї дому.

— Нїчого, нїчого! — сказав Льорса, з своїми живими, неспокійними очима в старім виголенім лици. — Не маю часу.

— Будеш нинї пополудни в каварни?

— Нї, нї, нинї нї!

— Прийду до тебе о четвертій витягнути тебе на партию...

— Не труди ся, дуже, не буде мене дома!

І потрясаючи енерґічно головою, Льорса відійшов своїм дрібним кроком.

— Гм! — воркнув Дері — затираючи костисті руки — гм! Щось в тім єсть!... Куди він так скоро пішов? Чому не хоче, аби прийти до него? Що він задумує? Що укриває? Чи може відкрив що незвичайного, який рідкий образ?

Нотар, тихий, спокійний чоловік, для котрого лише добре переписані, запротоколовані і остемпльовані акти представляли на сьвітї якусь вартість, здвигнув раменами. Чудацтво Льорсата було в єго очах запечатаним листом. Як міг чоловік з таким ясним умом, як Льорса, запихати свій дім потовченими фаянсами, погризеними щурами диванами і поломаними кріслами? Окружали ся старими річами, добрими хиба до розширювання зарازливих недуґ? А нема що говорити, Льорса в тім сумнім місточку Ендре, де не було з ким жити, був неоціненим сусїдом, услужливим, образованим і поза своїм чудацтвом навіть дуже милим.

— Га но! — закінчав Дері — мушу відкрити єго тайну.

Льорса три дни був невидимий, неприступний....

— Куди так женеш, друже? Чи можна пійти з тобою сто кроків?

З пальцем на устах викручував ся Льорса від відповіди на подібні питаня — утїкав. Єго малі, блїдо сині очи яснїли одушевленем, почервонїли єму навіть трохи лиця. Було щось свобідного, щасливого в єго рухах. Словом, той добрячий Льорса відмолоднїв.

Однако як Дері загнав ся коли до дому псборця, заставав все двері заперті. Говірлива звичайно служниця Маделена ставала зараз на порозї, спускаючи закочені на рожевих раменах рукави: „Пан Льорса? Виїхав в службових справах в околицю Льош“. Або: „Пан Льорса дуже утомлений в тій хвили.... Може пан будуть ласкаві завтра потрудити ся?“ А завтра знов: „Пан Льорса саме вийшов“.

Хотячи поставити на своїм, нотар не переставав слїдити; вивідував ся, слїдив, роздумував.... Незвичайне відкритє? Нї, Льорса, коли би о те розходило ся, не виявляв би того горячкового поспіху, не замикав я би так в собі. Певне залюбив ся! Ах, легкодух; в єго віцї!... Дуже небезпечна така спiзнена любов!... Але завдяки обережности неутомиме слїдство нотаря не полишило ся все таки без успіху. Кождого дня, від тиждня, ходив Льорса потайки до Рошелез — сім кільометрів, лихою дорогою — і пересиджував там цїлими годинами, замкнений в старою Рапонзей.... Тепер вже не знав Дері що гадати. „З тою старою чарівницею, котрій росте борода і ніс цвите, чейже не веде любовних розмов“ — гадав нотар: „Отже, чогож він ходить до тїтки Рапонзей?“

Цїкавість так дуже відбирала єму спокій, що навіть депенденти замітили єго розсїяне. Пан Дері не спав вже цїлком. В суботу вечером, коли вийшов на нові розвідки о Льорсатї, що довів єго до занехаяня щоденної партиї віста, зїткнув ся на площи перед церковою око в око з побором в хвили, коли той перекрадав ся коло каварні, аби незамітно скрутити до себе.

— Маю тебе! — скрикнув Дері. — Тепер вже не утечеш мені! Що ти робиш в Рошелез?

Льорса поблїд. Затиснув уста ще більше, як звичайно. Надумав ся хвильку, вкінци сказав рішучо:

— Ходи, довідаєш ся.

— Що? що? — дармо допитував ся Дері. Льорса гордо усьміхав ся.

— Терпеливости, тепеливости! Побачиш ії.

„Кого?“ Тітку Рапонзей? — Чи той Льорса одурів?“ Але Льорса, не відповідаючи, ішов наперед в лицем, немов би був в одушевленю, не звертаючи уваги на цїлий сьвіт, на чудовий вечер, на сонце, що заходило там на зеленій рівнинї за синяві хмари, на срібну ленту спокійної річки. Сказав' лиш півголосом, коли входив до дому:

— Єсть тут від вчера!

Нема сумнїву, Льорса залюбив ся на смерть! Тітка Рапонзей певне сватала. Мусїв там стрітити якусь княжну. І Дері затирав весело свої костисті руки. Поборець витягнув ключ, отворив обережно оглядаючи ся двері в мурі і зітхнув:

— Нинї рано я ії повісив!...

Що?... Повісив? Дері задрожав і поглянув з боку на свого приятеля.... Залюблений? Радше одурів? Робилось єму не добре, не мав цїлком охоти пересьвідчувати ся о злочинї.... Але Льорса з дивно блискучими очима тягнув єго, стискаючи за руку.... Вискочив живо на

— **Шайка паліїв.** Полиция в Москві викрила ватагу зложену з 5 хлопців, що до несповна двох місяців спричинила 60 огнів, аби при пожарі красти. Найстарший опришок з сеї ватаги мав 15 літ. Огонь вибухав все ночию. Один з підпалячів ховав ся в день під сходи і там згортав сухий материял, як тріски, папір і т. п. і в ночи підпалював. Єго товариші пильнували тимчасом на улици і як лише огонь вибух, свистом і криком старали ся викликати як найбільше збіговище. Серед замішаня малі опришки під покривкою ратованя впадали до мешкань і крали, що було найцінніше. Пожари були звичайно страшні. Одного разу згоріло 78 будинків вартости 300.000 рублів. Иншим разом згоріли три особи. Між арештованими підпалячами були хлопці заможних родичів, як нр. властителів домів.

— **Таємничий мур.** В великім шпитали Мезон Дібоа в Парижи приключила ся дивна подія, якої доси не можна було розслідити. На другім поверсї шпиталя мешкав шпитальний аптикар з родиною. Оногди близько полудня аптикар звичайно точний в своїм урядованю не явив ся ще в аптиці. Спершу не звертав ніхто на те уваги, але вкінци вислано по него одного з фармацевтів. Фармацевт, що добре знав, де лежить мешкане аптикаря, не міг найти дверий до него. Аж вкінци замітив слід, де були двері до мешканя. Двері були.... замуровані рівно зі стіною, а мур побілений, лише вогкість зраджувала, що мур був сьвіжий. Три мулярі працювали через три години заки розібрали мур. Мулярів, що поставили в ночи мур, не можна було вислідити. Здасть ся, що комусь ходило о наглядний доказ, як нездарно шпитальна служба стереже в ночи будинок.

— **Мода на миши.** Перед кількома днями закрито в Льондоні виставу миший. В столици Анґлії миши нині дуже модні. В паньских домах найбільшою прикрасою суть хороші клїточки, в котрих крутять ся миши всїляких красок: каштановаті, білі з чорними цятками, чорні, золотаві і срібні. Ціна тих зьвірят доходить часом досить високо; в часї послїдної вистави продано 14 миший по 3500 франків. Кожда расова миш уважає ся предметом збитку і хороші леді з аристократичних родин дуже пильно займають ся плеканем миший.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 21 грудня. Австрийска Делеґация вибрала на послїднім засїданю субкомітет для справ адміністрациї войскової.

Білград 21 грудня. Помер тут скоплійский митрополит Фірміліян. Тіло буде перевезене до Скопля.

Константинополь 21 грудня. Амбасадори Австро-Угорщини і Росиї зажадали вчера від Порти, щоби они в виду близького приїзду обох цивільних аґентів виготовила відповідні інструкциї для провінциональних властий трох вілаєтів і в справі іменованя команданта жандармериї, на котре то становище амбасадори знов предложили італіяньского ґенерала.

Ганновер 21 грудня. На пирі з нагоди 100-лїтного ювилея полку виголосив кн. Альберт пруский бесїду, в котрій згадав о подуманю цїсаря, а цїсар у відповіди подякував за то грімким голосом.

Порт Артур 21 грудня. „Ostaziat. Lloyd“ згадує о можливім стремленю Японцїв до утвореня паназийского союза і радить народам европейским приготовити ся заздалегідь на ту грозячу небезпечність.

Надіслане.

— **Перший музичний календар!** В сїм році появить ся перший музичний календар на рік 1904, в котрім кождий не лише музик, найде богато цїкавого наукового і белетристичного материялу. Особливо той календар повинен находити ся в руках кождого руского музика і сьпівака, бо дасть єму не тілько чимало поучаючого з обсягу музики і сьпіву, але і численні а конечні для всякого музика і сьпівака інформациї. Замовляти просить ся скоро, бо на початок яко проба печатає ся релятивно невелике число примірників. Календар стоїть з пересилкою всього 1 К 10 с, а слати треба на адресу впорядчика *Р. Зарицкого*, Львів, Коперника 16 I пов.

ґанок, перебіг скоро сїни, пхнув двері від сальону і сказав торжественно:

— Маєш! Ось она!

На темнім поли полотна, в великих, золочених, округлавих рамах, дрожало здавало ся житєм, чудо жіночої принади. Цїлком молода дївчина, а дуже велика дама в тїснім одязї з червоного аксамиту з широкими рукавами, з обнаженою грудию. Шия заокруглена, гнучка, а на вїй, як сьвіжий цьвіт, ледве розцвилий, головка дитинна з золотим кучерявим волосєм під червоним аксамітом капелюха з пірєм. Усьміхали ся очи погідні і лагідні, подібні до чорних диямантів. Тїло снїжно-біле, легко рожеве; краски образу були сьвіжі, мов живі.

Дері признав:

— Можна би гадати, що віддихає.

Ущасливлений Льорса то підводив близше до портрету, то відтягав назад свого приятеля. — Поступи два кроки на право; звідси лїпше видко!.. — Руки дрожали єму з вдоволеня, говорив молодечим голосом, немов би мав двайцять лїт.

— А чи знаєш, друже, хто то? Мария Анна Тереса де Бурбон, ні менше, ні більше! Образ Ляржілієра. Га, га! Добра тїтка Рапонсей!

Толкував, говорячи скоро, невиразно з радости: портрет найшов неушкодженний на подї у старої. Богато там лишило ся ще ріжних инших хороших річий; особливо обстава! Спадщина по єї давнїйшій панн. Той портрет, родинна памятка, дар жертвуваний внучцї... забутий, затрачений, віднайдений на подї! Мария Анна Тереса де Бурбон!... Листи старої ґрафині стверджують тотожність.... Що образ округлавий? Без підпису? Хороша істория! Портрет був обтятий, винятий з рам в часї революциї, ось і все!

— Ніякого сумніву, маю честь представити тобі єї королївску високість Марию Анну Тересу де Бурбон!

Дері, пересьвідчений, любував ся. Хороше полотно, справдї! Але вже Льорса, заздрістний, відпихав єго до дверий. Жалував своєї щирости. Єго чудацтво збираня старинностий, гордість з відкритя, сьвіжий чар образу, від тиждня ворушили ся в єго голові. Красками Ляржілієра, чаром минувшини, історії.... воскрешав в своїй уяві стать княжни. Так, Дері не помиляв ся, віддихала, говорила до него....

Мария Анна Тереса була від тепер цїлим єго житєм. В своїй касї, на проходах, в снах, бачив тепер лише єї. Відмолоднїв рішучо.... І то щастє тревало три роки.

Зникло в одній хвили. Дері, одного дня вертаючи з Амбоаз, вступив з старим образом під пахою до Льорсата.

— Подиви ся — сказав.

І розвиваючи образ додав:

— Я купив то для тебе. Твій Ляржілієр — то Детроа. А Мария Анна Тереса на зиває ся Рожа Лемарше, жінка Івана Людвика Лемарше, комісаря военного.... Порівнай!

Блїдий із зворушеня, переносив Льорса мутні погляди з одного портрету на другий і вкінци зімлїв. А коли при помочи приятеля прийшов до себе, відвернув ся з відразою від фальшивого портрету. Зненавидїв єго тепер з такою самою силою, з якою єго до сеї хвилї любив. Але чув, що нотаря ще більше ненавидить і тремтячи замкнув очи, аби не бачити зрадника, котрий в такий глупий спосіб розбив єго солодку улуду.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажі Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Нечопада. (Телефона число 527).